

Мирослав Станојевић:

Безгрешна поетска реч

(ЗОРИЦА АРСИЋ: ВЕСТАЛКА БАГДАЛА, КРУШЕВАЦ 1971.)

Зорица Арсић, песникиња најмлађе генерације већ више од пола деценије објављује своје песме у многим листовима и часописима: Кораци, Браничево, Стражилово, Руковет, Путеви, Студент, Младост и други. Стихови Зорице Арсић преведени су на неколико европских језика што представља изузетно признање њеној песничкој речи. Збирка песама Весталка није њена прва збирка. Пре пет година Арсићева је објавила своју прву збирку песама под насловом »Срце у трави«.

Поштујући савремени песнички захтев да песме треба да буду зденуте у циклусе, Арсићева је своју збирку одредила у шест циклуса. Док су први и два задња циклуса посебно изречени, дотле су три средишна циклуса добила своје наслове по оним песмама којима је песникиња дала и песнички и симболични приоритет.

Свих ових шест циклуса не разликују се само мотивски већ и по снази поетског казивања, што је сасвим прихватљиво, јер та неуједначеност песничког израза не представља негирање оних песничких остварења која се могу изузети из безгрешне Арсићеве поетске речи. Њено песничко проснивање на изглед се не нуди потпуно већ само у лаким додирима, али она оставља у читаоцу захуктали песнички подвиг који слушају крв и не да натраг, не да да верник поезије одступи већ га пријања за се и поклања му се али не сасвим да би читалац њеном песмом надградио себе у песника.

Мада наслов књиге делимично инсистира да је свака песма Арсићеве љубав и само љубав, и то она девичанска и неогрешена, ипак се намеће мисао да је далеко грешније не волети и проживети живот без љубави и еротских тајни, да је далеко грешније бити сам и отуђен у себи. Таква најчуманија порука није иновација Арсићеве, али је њен начин казивања бољим и већим делом надмашио изречене песничке сентенце њених предходника.

У свету љубави бакље људскости и племенита осећања могу да носе, тако нам говори Арсићева својим песничким ватрама, само људи којима је поезија религија и фанатизам па макар они својим личним ставом и одступају од тога. Само људи који знају и неизмерно воле, а таква је и Арсићева, а пре свега воле песничку реч, и само они људи које песма воли и прихвата, могу и смеју* да изричу лепоту живљења па и критичку реч. Поетске димензије Арсићеве су и својим ставом и значењем потпуно прихватљиве и уписују себе, још за младог њеног живота, у поезију вредну и заљубљену у сваког песника који уме да јој се несебично приклони.